

Див вик отекна сред страшната тишина. Бланш дьо Новий се спусна към Роберт, улови се за дрехите му, зашъпна с прегръкнал от ужас глас:

— Той иде! Спаси ме! Спаси ме!

Ала Роберт бе по-изплашен и от самата нея. Той се отръпна от ръцете ѝ. Очите му блуждаеха в смъртна тревога. Главата му бе изпълнена с една мисъл: да избяга, да се избави. По мраморните плочи на кубикулума отекнаха многобройни стъпки, чу се звън от оръжие, висок и припрян говор, гневни призиви. Изведнъж ~~жт~~ в залата се втурна мадам дьо Новий. Полуоблечена, разрошена, настръхнала, тя приличаше на вълчица, на която са отнели малките ѝ. Изтича към дъщеря си, прегърна я, закри я с тялото си. Копиеносците паднаха мъртви на прага. В кратката борба няколко барони загубиха живота си в защита на своя недостоен господар. Други загубиха честта си, позорно предавайки оръжия.

Бунтовниците се втурнаха като гневни зверове. Пред очите им се тълпяха червени облаци. Писъците на жените не ги трогваха. Доста дълго те бяха търпели този срам. Яростта им избухна като безумие. Откъснаха майката от дъщерята. Старата отведоха долу, удушиха я, качиха я на една ладия и я хвърлиха в морето. На младата отрязаха носа и ушите. И я предидоха кървава, полумъртва, обезобразена, във властта на бившия ѝ жених.

Роберт не подириха. Не заслужаваха да си петният ръцете и с кръвта на един жесток страхливец, който в този миг, спотаен зад две завеси, трепереше за живота си в трапезарията на прислугата.

Обидата, нанесена на Евдокия Ласкарис и на Константинополския престол бе измита.

И целият свят изтръпна, когато научи за кървавото събитие край брега на Босфора.